

Sharh Nawâqidh-i-Islâm
(Förklaring till de faktorer som nollställer Islâm)

Författare: 'Allâmah Sâlih bin Fawzân al-Fawzân
Översättning: Ziyâd Mustafâ
Layout: Abû Anas al-Lechistani

Håll fast vid din kunskap att tio faktorer nollställer ens Islâm.....	5
Den första: Dyrkan ägnad åt någon annan än Allâh (ta'âlâ).	9
"Allâh förlåter inte den som sätter medhjälpare vid Hans sida... ..	11
Exempel på det är att offra i någon annans namn än Allâhs. Exempelvis offras det i djinners och gravars namn.	13
Den andra: Den som placerar medlare mellan sig själv och Allâh, ber till dem, frågar dem och litar till dem, har hädat enligt samstämmighet.....	14
Den tredje: Den som inte gör Takfîr på avgudadyrkarna, tvivlar på deras otro eller anser deras troslära vara korrekt, är otrogen.	16
Den fjärde: Den som anser att det finns en annan vägledning och ett annat domslut som är bättre än profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) vägledning och domslut, är otrogen. Exempel på det är den som föredrar människoskrivna lagar i stället för hans domslut.	18
Den femte: Den som hatar något av det som sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) har förkunnat, är otrogen, även om han skulle handla enligt det.....	20
Den sjätte: Den som gör narr av något av sändebudets (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) religion eller Allâhs belöning och straff, är otrogen.....	21
"Om du frågade dem skulle de säkert svara: "Vi bara skämtade" Säg: "Då var era skämt alltså riktade mot Allâh, Hans budskap och Hans sändebud? Kom inte med ursäkter! Ni har hädat efter att ha trott."" (9:65-66)	22
Den sjunde: Magi. Till det hör den bortstötande typen såväl som den tilldragande. Den som praktiserar det eller behagas av det, är otrogen.....	24
Den åttonde: Att hjälpa och stöda avgudadyrkarna mot Muslimerna.....	26
Den nionde: Den som anser det vara tillåtet att lämna Muhammads (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) föreskrift såsom al-Khidhr lämnade Mûsâs ('alayhis-salâm) föreskrift, är otrogen.....	28
Den tionde: Att vända Allâhs (ta'âlâ) religion ryggen och sålunda varken studera den eller handla utmed den.....	31
"Och vem är mer orättfärdig än den som, när han blir påmind om sin Herres budskap, vänder dem ryggen? Syndare skall Vi sannerligen låta känna på Vårt straff!" (32:22)	32
Det finns ingen skillnad mellan dessa faktorer om de utförs utav skämt, allvar eller rädsla. Det enda undantaget är tvång.....	33

I Allâh's Namn, den Barmhårtige, den Nådige.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin 'Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Håll fast vid din kunskap att tio faktorer nollställer ens Islâm.

Den första: Dyrkan ägnad åt någon annan än Allâh (ta'âlâ). Allâh (ta'âlâ) sade:

"Allâh förlåter inte den som sätter medhjälpare vid Hans sida, men Han förlåter den Han vill vad som helst under detta; den som sätter medhjälpare vid Allâhs sida har drivit synden till dess yttersta gräns." (4:116)

"Allâh utestänger den från paradiset som sätter medhjälpare vid Allâhs sida och Elden skall bli hans sista hemvist. För syndarna finns ingen hjälpare." (5:72)

Exempel på det är att offra i någon annans namn än Allâhs. Exempelvis offras det i djinnens och gravars namn.

Den andra: Den som placerar medlare mellan sig själv och Allâh, ber till dem, frågar dem och litar till dem, har hädat enligt samstämmighet.

Den tredje: Den som inte gör Takfîr på avgudadyrkarna, tvivlar på deras otro eller anser deras troslära vara korrekt, är otrogen.

Den fjärde: Den som anser att det finns en annan vägledning och ett annat domslut som är bättre än profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) vägledning och domslut, är otrogen. Exempel på det är den som föredrar människoskrivna lagar i stället för hans domslut.

Den femte: Den som hatar något av det som sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) har förkunnat, är otrogen, även om han skulle handla enligt det.

Den sjätte: Den som gör narr av något av sändebudets (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) religion eller Allâhs belöning och straff, är otrogen. Beviset är Hans (ta'âlâ) Ord:

"Om du frågade dem skulle de säkert svara: "Vi bara skämtade." Säg: "Då var era skämt alltså riktade mot Allâh, Hans budskap och Hans sändebud? Kom inte med ursäkter! Ni har hädat efter att ha trott." (9:65-66)

Den sjunde: Magi. Till det hör den bortstötande typen såväl som den tilldragande. Den som praktiserar det eller behagas av det, är otrogen. Beviset är Hans (ta'âlâ) Ord:

"Det var dock inte Sulaymân som hädade utan dessa djävlar, vilka undervisade människorna i trolldom och i det som hade uppenbarats för de två änglarna i Babylon, Hârût och Mârût. Men dessa två undervisade ingen utan att först säga: "Vi är bara en prövning; häda därför inte!" (2:102)

Den åttonde: Att hjälpa och stöda avgudadyrkarna mot Muslimerna. Beviset är Hans (ta'âlâ) Ord:

"Och den av er som väljer dem till sina bundsförvanter blir en av dem. Allâh vägleder inte de orättfärdiga." (5:51)

Den nionde: Den som anser det vara tillåtet att lämna Muhammads (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) föreskrift, såsom al-Khidhr lämnade Mûsâs ('alayhis-salâm) föreskrift, är otrogen.

Den tionde: Att vända Allâhs (ta'âlâ) religion ryggen och sålunda varken studera den eller handla utmed den. Beviset är Hans (ta'âlâ) Ord:

"Och vem är mer orättfärdig än den som, när han blir påmind om sin Herres budskap, vänder dem ryggen? Syndare skall Vi sannerligen låta känna på Vårt straff!" (32:22)

Det finns ingen skillnad mellan dessa faktorer om de utförs utav skämt, allvar eller rädsla. Det enda undantaget är tvång. De är alla oerhört allvarliga på samma sätt som de alla sker oerhört ofta. En Muslim måste akta sig för dem och vara rädd för att falla i dem. Vi söker skydd hos Allâh från det som väcker Hans vrede och Hans smärtsamma straff.

Och må Allâhs välsignelse och frid vara med Hans främsta skapelse Muhammad, hans familj och hans följeslagare.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin 'Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Håll fast vid din kunskap att tio faktorer nollställer ens Islâm

Förklaring

Lov och pris tillkommer Allâh, skapelsernas Herre. Må Allâhs välsignelse och frid vara med vår profet Muhammad, hans familj och hans följeslagare.

Håll fast vid din kunskap – Lär dig och förstå. Meningar inleds med liknande fraser när det handlar om något viktigt så att man är koncentrerad på det som lyder därnäst.

Tio faktorer nollställer ens Islâm – Nollställande faktorer är upphävande faktorer. Exempel på det är faktorer som nollställer tvagningen. Ett annat namn är "avfallsfaktorer" eller "typer på avfall".

Kunskap om dessa faktorer är oerhört viktig för en Muslim så att han kan undvika dem och hålla sig borta från dem. Om en Muslim inte har kunskap om dem, finns det risk att han faller i någon av dem. Det är ytterst viktigt att ha kunskap om detta omedelbart, ty det rör sig om faktorer som nollställer ens Islâm. Kunskap om avfallsfaktorerna från Islâm är oerhört viktig.

Avfall från Islâm är att lämna Islâm. Han (ta'âlâ) sade:

"Och vänd inte tillbaka – då har ni förlorat allt!" (5:21)

"Men skulle någon av er avsvära sig sin tro och dö som otrogen, skall hans strävanden gå om intet i detta liv och i det kommande; dessa människors arvedel är Elden och där skall de förbli till evig tid." (2:217)

Detta är en fruktansvärt hård varning från Allâh till de troende:

"Men skulle någon av er..." troende "... avsvära sig sin tro och dö som otrogen..." utan att ångra sig och återvända till Islâm "skall hans strävanden gå om intet". Det vill säga vara förgäves.

"De som vände sig om efter att ha fått den klara vägen klart utpekad för sig, förledda av Djävulen som ingav dem bedrägliga förhoppningar." (47:25)

”Troende, om någon av er avsvär sig sin tro, skall Allâh sätta människor som Han älskar och som älskar Honom, anspråkslösa mot de troende, omutligt fasta mot de otrogna.” (5:54)

Att avsvära sig sin tro innebär att lämna den.

I dessa verser förekommer en varning för avfall. Vad berör hadîtherna, sade profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam):

”En Muslims blod blir endast lovligt att tagas vid tre tillfällen; gift äktenskapsbrytare, mördare och den som lämnar sin religion och skiljer sig från samlingen.”¹

”Avrättaden som ändrar sin religion.”²

Om avfällingarna är en grupp och har styrka, skall det stridas mot dem. Abû Bakr asSiddîq (radhiya Allâhu ‘anh) stred mot avfällingarna till dess att de underkastade sig Islâm. Vissa av avfällingarna stupade medan vissa ångrade sig. Han (radhiya Allâhu ‘anh) stred mot dem och bruksatte därmed Hans (ta‘âlâ) Ord:

”Troende, om någon av er avsvär sig sin tro, skall Allâh sätta människor som Han älskar och som älskar Honom, anspråkslösa mot de troende, omutligt fasta mot de otrogna, som strävar och kämpar för Allâhs sak utan att bekymra sig om andras ogillande.” (5:54)

De lärda har sagt att denna vers uppenbarades kring Abû Bakr as-Siddîq och hans följeslagare som stred mot avfällingarna. Han (ta‘âlâ) talar om framtiden och ”om någon av er avsvär sig sin tro” utspelar sig just i framtiden. ”...skall Allâh sätta människor...” Allâh satte Abû Bakr as-Siddîq och Allâhs sändebuds (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) följeslagare för att strida mot avfällingarna.

Skulle avfällingen däremot vara en enstaka individ, skall han arresteras och krävas på ånger. Antingen ångrar han sig eller så avrättas han. Han är dock inte som en ursprunglig hedning. Avfällingen har känt till sanningen, varit inne i Allâhs religion av sin egen vilja och erkänt att Islâm är den sanna religionen. Att han då lämnar religionen visar att han gör narr av den, ty han har känt till sanningen och varit i den. Om han då lämnar religionen, avrättas han för bevarandet av troslärans skull. Detta hör till bevarandet av de fem nödvändigheterna varav religionen är den första. Religionen får inte vara ett skämt för den som antar Islâm och sedan avsvär sig den. Faktum är att han skall avrättas för bevarandet av troslärans skull.

Det förekommer avfällingar som avrättas utan att först krävas på ånger. Detta sker om deras avfall är utav större storlek. I detta fall krävs han inte på ånger för

¹ al-Bukhârî (6878) och Muslim (1676) via ‘Abdullâh bin Mas‘ûd.

² al-Bukhârî (4/75), Abû Dâwûd (2/440), at-Tirmidhî (6/243) och Ahmad (1/282).

bevarandet av trons skull samt för bevarandet av de fem nödvändigheterna vars bevarande Islâm har kommit med.

Det är oerhört viktigt att studera dessa nollställande faktorer. De lärda har skrivit böcker kring detta ämne och låtit det utgöra ett särskilt kapitel i Fiqh-böckerna. Det heter "Hukm-ul-Murtadd" [Avfällingsdomarna]. Samtliga Fiqh -böcker har detta kapitel, oavsett om boken är stor eller liten. De säger att en avfälling är den som hädar efter att ha varit i Islâm. Denna hädelse kan ske på flera sätt:

Via en viss trosföreställning i hjärtat.

Via tvivel i en viss trosrelaterad fråga.

Via att falla ned på ansikte inför någon annan än Allâh.

Via att offra i någon annans namn än Allâhs.

Via att avlägga en ed i någon annans namn än Allâhs.

Den som utför dessa handlingar har avfallit. En annan nollställande faktor är att utsätta Allâh, Hans sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) och Islâm för förtal:

**"Om du frågade dem skulle de säkert svara: "Vi bara skämtade."
Säg: "Då var era skämt alltså riktade mot Allâh, Hans budskap och
Hans sändebud? Kom inte med ursäkter! Ni har hädat efter att ha
trott." (9:656)**

Avfall sker via tal, handling, troslära och tvivel i en viss trosrelaterad fråga. Tvivel innebär ovisshet mellan två frågor. Exempel på detta tvivel är att tvivla på bönen och allmosans plikt eller på Tawhîd. I detta fall hädar personen i fråga.

Nollställande faktorer är många. I denna uppsats har Shaykhen (rahimahullâh) nämnt de viktigaste och allvarligaste. I övrigt är de många. Ni kan hitta dem i Fiqh-böckerna under kapitlet "Hukm-ul-Murtadd". Dessutom har Shaykh ‘Abdullâh bin Muhammad (rahimahumullâh) en bok vid namnet "al-Kalimât an-Nâfi‘ah fil-Mukaffirât al-Wâqi‘ah". Den innefattas i boken "ad -Durar as-Sunniyyah". I dag när okunnigheten är utspridd och religionen är mer främmande än någonsin, kommer vissa människor som tillskriver sig kunskap och säger:

"Gör inte Takfir på Muslimerna. Det räcker med tillskrivning till Islâm. Det räcker att han säger "Jag är Muslim", även om han skulle göra det ena och det andra, offra i någon annans namn än Allâhs och förtala Allâh och Hans sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam). Gör inte Takfir på honom så länge han säger att han är Muslim."

Byggt på denna teori blir även Bâtiniyyah, Qarâmitah, Qubûriyyûn [gravdyrkare], Rawâfidh, Qâdiyaniyyah och alla som tillskriver sig Islâm Muslimer. De säger:

"Gör inte Takfir på någon oavsett vad de gör eller anser. Splittra inte Muslimerna."

Subhân Allâh! Vi splittrar inte Muslimerna, men dessa människor är faktiskt inte Muslimer. De har fallit i faktorer som annullerar ens Islâm och på så sätt gått ut ur Islâm. Frasen "Splittra inte Muslimerna" är ett sant ord med en lögnaktig avsikt.

När vissa araber avföll och hädade efter profetens (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) bortgång, stred följeslagarna (radhiya Allâhu ´anhum) mot dem. De sade inte:

”Splittra inte Muslimerna.”

Detta beror på att de inte var Muslimer så länge de var avfällingar. Detta är värre än att säga att en otrogen är Muslim. Så småningom kommer ni att få höra att det hör till de nollställande faktorerna att inte göra Takfir på en otrogen person samt tvivla på hans otro. Den som inte gör Takfir på en otrogen person eller tvivlar på hans otro är lika otrogen som den otrogne. Sedan kommer dessa människor och säger:

”Gör inte Takfir på någon oavsett vad de gör så länge de säger ”det finns ingen sann gud utom Allâh”. Ge er på ateisterna i stället för dem som tillskriver sig Islâm.”

Men dessa människor är farligare än ateisterna. Ateisterna hävdar inte att de är Muslimer. Ateisterna hävdar inte att de är upprättade på Islâm. Vad gäller dessa människor, lurar de människorna och säger att otro är Islâm. Således är dessa människor farligare än ateisterna. Avfall är värre än ateism – och skydd sökes hos Allâh.

Vi är ålagda att veta hur vi skall förhålla oss till dessa frågor, se skillnaden mellan dem och klargöra dem. I dag förekommer det de som författar, skriver, kritiserar, föreläser och säger:

”Gör inte Takfir på Muslimerna!”

Jo, vi gör Takfir på dem som har lämnat Islâm. Vad berör Muslimerna, är det inte tillåtet att göra Takfir på dem.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin 'Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Den första: Dyrkan ägnad åt någon annan än Allâh (ta'âlâ).

Förklaring

Den allvarligaste typen av avfall, är dyrkan ägnad åt någon annan än Allâh. Detta sker när man dyrkar någon annan i Allâhs ställe. Exempel på det är att man offrar i någon annans namn än Allâhs, avlägger en ed i någon annans namn än Allâhs, faller ned på ansikte inför någon annan än Allâh och söker skydd av någon annan än Allâh om det endast Han förmår att utföra. Detta är den allvarligaste formen av avfall. Han (ta'âlâ) sade:

”Allâh utestänger den från paradiset som sätter medhjälpare vid Allâhs sida och Elden skall bli hans sista hemvist.” (5:72)

”Allâh förlåter inte dem som sätter medhjälpare vid Hans sida, men Han förlåter den Han vill vad som helst under detta; den som sätter medhjälpare vid Allâhs sida har sannerligen gjort sig skyldig till en oerhörd synd.” (4:48)

”Allâh förlåter inte den som sätter medhjälpare vid Hans sida, men Han förlåter den Han vill vad som helst under detta; den som sätter medhjälpare vid Allâhs sida har drivit synden till dess yttersta gräns.” (4:116)

Avguderi är den farligaste typen av avfall och innebär att dyrka någon annan än Allâh. Detta gäller samtliga typer av dyrkan. Exempel på dem är att offra, avlägga eder, söka skydd och söka hjälp av andra än Allâh om det som endast Han (subhânahu wa ta'âlâ) förmår att uträtta. De ber till de döda, ber gravarna om skydd och söker hjälp av de döda. Detta är den farligaste och allvarligaste typen av avfall. Många människor som tillskriver sig Islâm befinner sig i detta tillstånd. De bygger gravar och går runt dem. De offrar och avlägger eder i deras namn. De söker deras närhet och påstår att gravarna får dem att komma närmare Allâh (subhânahu wa ta'âlâ). Varför försöker de inte komma närmare Allâh som man skall i stället för att till sig dessa villfarelser? Låt dem försöka komma närmare Allâh, ty Han är nära och bönhör. Varför vill de komma skapelserna nära för att därefter säga:

”Dessa skapelser får oss att komma närmare Allâh.”

Är Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) långt borta? Har Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) stängt Sina dörrar? Har inte Allâh kunskap om Sin skapelse? Hör inte Allâh Sin skapelse? Ser inte Allâh vad de gör? Allâh (djall wa 'alâ) är nära och bönhör:

”När Mina tjänare frågar dig om Mig [svara då att] Jag är nära; Jag besvarar den bedjandes bön, när han ber till Mig.” (2:186)

”Er Herre säger: ”Be till Mig, så skall Jag besvara er.”” (40:60)

Sannerligen är Han nära och bönhör. Varför går du och ber till andra än Allâh? Varför säger du att de tar dig närmare Allâh?

”Vi tillbe dem just för att de skall föra oss närmare Allâh.” (39:3)

Det är som om Allâh varken vet eller har kunskap. Dessa personer hävdar att de är Muslimer. De vittnar att det inte finns någon sann gud utom Allâh, förrättar bönen och fastar under tiden som de blandar sina handlingar med större avguderi. Följaktligen går de ut ur Islâm samtidigt som de förrättar bönen, fastar och vallfärdar. Den som ser dem tror att de är Muslimer. Därför bör man veta detta. Avguderi är den farligaste och allvarligaste synden. Men trots dess fara och ondska, har många som tillskriver sig Islâm fallit i den.

De kallar det däremot inte för ”avguderi”. I stället kallar de det för ”Tawassul”, ”bön om medling” och andra namn som inte tyder på avguderi. Men namn ändrar inte realia. Avguderi är avguderi. Detta är den farligaste typen. Trots att denna typ skildras klart och tydligt i Allâhs Bok och Allâhs sändebuds (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) Sunnah, är det just i denna typ av avguderi som människor faller mest i. Varning för den och hot mot den är klara och tydliga. Det finns inte ett enda kapitel i Qur’ânen utan att det varnar för avguderi. Trots det läser de Qur’ânen utan att undvika avguderi. Kanske kommer någon och säger:

”Dessa människor är okunniga och ursäktas av okunnigheten.”

Hur länge skall denna okunnighet pågå? Qur’ânen reciteras och de memorerar den och läser den. Sanningen har klagjorts för dem via Qur’ânens budskap:

”Säg: ”Allâh är vittne mellan mig och er. Denna Qur’ân har uppenbarats för mig för att jag med den skall varna er och alla som nås av den.”” (6:19)

Den som nås av Qur’ânen har fått sanningen klagjord för sig och har således ingen ursäkt.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin 'Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Allâh (ta'âlâ) sade:

”Allâh förlåter inte den som sätter medhjälpare vid Hans sida...

...men Han förlåter den Han vill vad som helst under detta; den som sätter medhjälpare vid Allâhs sida har drivit synden till dess yttersta gräns.”

(4:116)

”Allâh utestänger den från paradiset som sätter medhjälpare vid Allâhs sida och Elden skall bli hans sista hemvist. För syndarna finns ingen hjälpare.”

(5:72)

Förklaring

”**Allâh förlåter inte den som sätter medhjälpare vid Hans sida...** – Detta bevisar att avguderi är den värsta synden. Allâh förlåter dess utövare endast om han ångrar sig för den:

”**Men Han förlåter den Han vill vad som helst under detta.**” (4:116)

Det vill säga vad som helst under avguderi. Exempel på det är otukt, alkoholmissbruk, stöld och räntor. Alla dessa synder är under avguderi. Om Allâh vill straffa deras utövare, gör Han det, och om Allâh vill förlåta dem, gör Han det. Deras utövare utför stora och allvarliga synder och är därför trotsiga syndare. De har däremot inte fallit i avguderi, utan i stora och allvarliga synder. Dessa synder reducerar deras Îmân och de räknas som trotsiga syndare. Om de dör utan att ha ångrat sig för dessa synder, befinner de sig under Allâhs Vilja; om Han vill förlåter Han dem utav den monoteism de är upprättade på och om Han vill straffar Han dem för deras synder. Till sist blir deras slutgiltiga destination paradiset tack vare den monoteism de var upprättade på. Detta är vad som väntar dessa syndare så länge de inte faller i avguderi. Hans Ord ”Men Han förlåter den Han vill vad som helst under detta” tyder på samtliga synder utom avguderi samt att avguderi är den allvarligaste och farligaste synden.

”**Allâh utestänger den från...** – Detta är avgudadyrkarens avlöning, nämligen att förbjudas från att få gå in i paradiset helt och hållet. Var skall han ta vägen om han inte hör till paradiset folk? Var skall han? Kommer han upphöra att existera? Nej. Hans boningsplats kommer att bli Elden vari han till evig tid kommer att förbli:

”För syndarna finns ingen hjälpare.” (5:72)

Det vill säga för avgudadyrkarna. Avguderi är den största synden. Att de inte har några hjälpare betyder att det inte finns någon som kan ta ut dem ur Elden eller medla för dem såsom det medlas för de [Muslimska] stora syndarna. Dessa [Muslimska] stora syndarna kommer att få komma ut ur Elden med hjälp av medling. Däremot kommer dessa människor inte att gagnas av medlarnas medlingar:

”Då syndarna inte har någon kär vän och alla medlingar skall vara förgäves.” (40:18)

Det vill säga avgudadyrkarna. Inga medlingar accepteras för avgudadyrkarna – och skydd sökes av Allâh.

”Elden skall bli hans sista hemvist... – Hemvist betyder bostad – en sådan förfärlig hemvist! Han kommer aldrig någonsin att vistas någon annanstans. Är det tillåtet att vara okunnig om en synd vars fara och avlöning lyder på detta vis? Är det tillåtet att låta bli att varna för den? Det sägs:

”Låt människorna vara i fred. Låt gravdyrkarna vara i fred. Låt alla dem som har fallit i avfall vara i fred. Han är Muslim så länge han tillskriver sig Islâm. Ge er i stället på ateisterna.”

Dok är dessa människor skadligare och farligare än ateisterna.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin 'Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

**Exempel på det är att offra i någon annans namn än Allâhs. Exempelvis
offras det i djinnens och gravars namn.**

Förklaring

Shaykhen (rahimahullâh) tog detta som exempel eftersom det är tillgängligt och tas lätt på av människor. De offrar i någon annans namn än Allâhs. De offrar i djinnens namn för att undkomma deras ondska. De offrar i deras namn för tillfriskning och botning. Trots att det hör till större avguderier som utesluter dess utövare ur religionen, sysselsätter sig många Muslimer med det. Faktum är att denna fråga inte alls är något att se ned på. Djävulen säger till honom:

”Offra ett får. Offra en kyckling. Det är inget stort.”

Däremot bryr sig inte människan om avguderier. Den som offrar en fluga träder in i helvetet. Det är inte det offrade man tar hänsyn till. Det är tros läran och hjärtats avsikt man tar hänsyn till. Det är deras betydelselösa syn på avguderier man tar hänsyn till. Det är inte till offrets värde man tar hänsyn till. Den som offrar en fluga går in i helvetet. Människor tar lätt på detta. De gör detta för att deras önskningar skall uppfyllas, få reda på något dolt, bli underrättade om borttappad egendom och dylikt. Följaktligen lämnar de religionen – och skydd sökes hos Allâh. De utesluts ur religionen via en handling de tar lätt på. Således är frågan fruktansvärt allvarlig.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin ‘Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Den andra: Den som placerar medlare mellan sig själv och Allâh, ber till dem, frågar dem och litar till dem, har hädat enligt samstämmighet.

Förklaring

Denna faktor hör egentligen till den första typen. Men i och med att även den sker i stor mängd, har Shaykhen (rahimahullâh) särskilt den och gjort den till en separat typ. Denna handling praktiseras av människor som tillskriver sig Islâm. Gravdyrkarna utför den mycket. De hävdar att de söker ett helgons närhet för att det skall medla hos Allâh eller framföra deras behov till Allâh. Faktum är att de tar till sig medlare vid sidan av Allâh (‘azza wa djall), offrar i deras namn, avlägger löften i deras namn och ber dem om hjälp. Därefter säger de:

”Detta är inte avguderi. Detta är medling som tar mig till Allâh. Detta är en rättfärdig man som har en position hos Allâh. Jag närmar mig honom för att han skall föra mig närmare Allâh.”

Detta är hans och de forntida avgudadyrkarnas bevis:

”Men de som tar beskyddare vid sidan av Honom [säger]: ”Vi tillber dem just för att de skall föra oss närmare Allâh.”” (39:3)

De säger:

”Vi anser inte att de är medhjälpare vid Allâhs sida. Vi anser att de är medlare som för oss närmare Allâh.”

Däremot fick denna handling namnet ”avguderi” av Allâh:

”Vid sidan av Allâh dyrkar de vad som varken kan skada eller gagna dem och säger: ”Detta är våra medlare inför Allâh.” Säg: ”Vill ni underrätta Allâh om något i himlarna eller på jorden som Han inte känner till?” Stor är Han i Sin härlighet, höjd över allt vad de vill sätta vid Hans sida.” (10:18)

Han gav handlingen namnet ”avguderi” medan de säger att det är ”medling”. Detta är ett faktum. Många av dagens bekännare till Islâm använder sig utav gravar som medlare mellan sig själva och Allâh. Denna fråga är inte bara oklar för många olärda människor, utan även för studenter. Det finns lärda som försvarar dessa människor och säger:

”Denna handling är inte avguderi. Avguderi är att dyrka avgudar. Dessa människor avgudar inte avgudar.”

Subhân Allâh! Att dyrka avgudar är en typ av avguderi. Avguderi är att dyrka någon annan än Allâh, oavsett om det rör sig en avgud, ett träd, en sten, en grav, ett helgon, en ängel eller en rättfärdig man. Detta är avguderi. Det är inte bara dyrkan ägnad åt avgudar som är avguderi.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin ‘Abdil-Wahâb (rahimahullâh) sade:

Den tredje: Den som inte gör Takfîr på avgudadyrkarna, tvivlar på deras otro eller anser deras troslära vara korrekt, är otrogen.

Förklaring

Detta är en oerhört farlig fråga. Många av dem som tillskriver sig Islâm faller i dettafel och låter bli att göra Takfîr på avgudadyrkarna. De säger:

”Lov och pris tillkommer Allâh för att jag inte praktiserar avguderi. Däremot kan jag inte säga att dessa människor är otrogna.”

Om du har kännedom om religionen, är du ålagd att göra Takfîr på den Allâh gör Takfîr på och dyrkar andra än Allâh (‘azza wa djall). Du är ålagd att avsvärja dig från dem på samma sätt som Ibrâhîm avsvor sig från sin fader och sitt folk. Han sade:

”Jag avsvär mig från er och er dyrkan utom Honom som har skapat mig, och Han skall leda mig på rätt väg!” (43:26-27)

...eller anser deras troslära vara korrekt... – Det är ännu värre att anse deras troslära vara korrekt eller säga:

”Deras handling är tveksam. De är okunniga och har endast fallit i denna fråga utav okunnighet.”

Härmed försvarar han dem. Denna person har fallit i större otro än dem, ty han anser otro, eller avguderi, vara korrekt eller tvivlar på det. Säger du att du är Muslim som följer sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam)? Sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) gjorde ju Takfîr på avgudadyrkarna, stred mot dem och förklarade deras egendomar och liv lovliga att tagas. Han (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) sade:

”Jag har blivit beordrad att strida mot människorna till dess att de säger ”det finns ingen sann gud utom Allâh”. ”³

Dessutom sade han:

”Jag har sänts med svärdet till dess att Allâh dyrkas.”⁴

³ al-Bukhârî (2946), Muslim (20), Mâlik (1/269), Abû Dâwûd (1556), at-Tirmidhî (2610) och an-Nasâ’î (5/14) via Abû Hurayrah.

⁴ Ahmad (5115), Ibn Abî Shaybah (5/313), al-Bayhaqî i "Shu' b-ul-Îmân" (1199) och Ibn Hadjar i "Taghîfîq-ut-Ta'îfîq" (3/445) .

Allâh (ta'âlâ) sade:

”Och kämpa mot dem till dess förtrycket upphör och all dyrkan ägnas Allâh.” (8:40)

Här är betydelsen av förtryck ”avguderi”.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin ‘Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Den fjärde: Den som anser att det finns en annan vägledning och ett annat domslut som är bättre än profetens (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) vägledning och domslut, är otrogen. Exempel på det är den som föredrar människoskrivna lagar i stället för hans domslut.

Förklaring

Till avfallsfaktorerna hör att inte döma utmed vad Allâh har uppenbarat förutsatt att man anser det vara tillåtet att döma utmed människoskrivna lagar och säger:

”Målet är att bli av med alla tvister. Detta är något som uppnås via människoskrivna lagar såväl som de föreskrivna. Således är de båda frågorna likvärdiga.”

Subhân Allâh! Anser du människoskrivna lagar vara jämlika med Allâhs lagar? Att döma utmed Allâhs föreskrift handlar om att dyrka Allâh (‘azza wa djall). Det handlar alltså inte bara om att lösa tvister. Syftet med att döma utmed det Allâh (subhânahu wa ta‘âlâ) har uppenbarat är att dyrka Honom. Att låta någon annan döma i stället för Honom är avguderi i lydnad såväl som i domslut:

”Har de medhjälpare, som utan Allâhs tillstånd har utfärdat föreskrifter för dem på religionens område?” (42:21)

”De har tagit sina rabbiner och klosterbörder till herrar och beskyddare i Allâhs ställe, och al-Masîh, Maryams son, trots att de har förmanats att inte dyrka någon annan än den Ende Guden – den finns ingen sann gud utom Han; stor är Han i Sin härlighet, fjärran från allt vad de vill sätta vid Hans sida!” (9:31)

Han gav dessa handlingar namnet ”avguderi”.

Det är avguderi att anse Allâhs dom vara likställd med människoskrivna domar. Med människoskrivna domar menas alla andra domar än Allâhs. Detta gäller beduinseder och otrogna författningar, franska lagar och engelska lagar, och stamtraditioner. Allt detta är människoskrivna lagar. Det samma gäller att låta siare döma. Den som då säger att dessa två är likställda, är otrogen. Ännu värre är det att säga:

”Människoskrivna lagar är bättre än Allâhs lag. Endast dessa lagar passar dagens människor. Föreskriften är inte lämplig för dem. Föreskriften lämpar sig inte efter denna tid. Den passar inte civilisationen. Det enda lämpliga sättet är att döma

utmed människoskrivna lagar som passar omvärlden. Låt våra lagar vara som omvärldens lagar. De är bättre än Allâhs lag.”

Dennaperson är en värre hedning än den som säger att Allâhs dom och människoskrivna domar är likvärdiga.

Skulle man däremot inte döma utmed Allâhs dom utav drift, eller okunnighet om Allâhs dom, samtidigt som man anser att Allâhs dom är sann och korrekt och obligatorisk att döma enligt, anses det höra till en större synd och en mindre otro [Kufr dûna Kufr].

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin ‘Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Den femte: Den som hatar något av det som sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) har förkunnat, är otrogen, även om han skulle handla enligt det.

Förklaring

Den femte nollställande faktorn är att hata något av det som sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) kom med. Det är avfall att hata något av det som sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) förkunnade även om man skulle handla enligt det. Han (ta‘âlâ) sade:

”Därför att de känner motvilja mot det som Allâh har uppenbarat – och så lät Han alla deras handlingar gå om intet.” (47:9)

Motvilja är hat som i sin tur är avfall, även om man skulle handla utmed handlingen i fråga. Denna person hädar. Hans hat i hjärtat är otro, även om han skulle handla utmed handlingen:

”Därför att de känner motvilja mot det som Allâh har uppenbarat – och så lät Han alla deras handlingar gå om intet.” (47:9)

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin ‘Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Den sjätte: Den som gör narr av något av sändebudets (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) religion eller Allâhs belöning och straff, är otrogen.

Förklaring

Den sjätte faktorn som nollställer ens Islâm är att skämta om Allâhs Uppenbarelse eller något som sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) förkunnade, även om det rör sig om rekommenderade handlingar. Exempel på det är att använda Siwâk, korta mustaschen, raka armhålorna och klippa naglarna. Den som gör narr av dessa handlingar är otrogen. Beviset för det är Hans (ta‘âlâ) Ord:

**”Om du frågade dem skulle de säkert svara: ”Vi bara skämtade.”
Säg: ”Då var era skämt alltså riktade mot Allâh, Hans budskap och
Hans sändebud? Kom inte med ursäkter! Ni har hädat efter att ha
trott.”” (9:656)**

Den som gör narr av något som sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) förkunnade, oavsett om det är obligatoriskt eller rekommenderat, har uteslutits ur Islâm. Vad säger ni om den som säger:

”Å låta skägget växa, korta mustaschen, raka armhålorna och tvätta knogarna är endast bagateller.”?

Detta är ett sätt att skämta om Allâhs (‘azza wa djall) religion. Den som yttrar sig på detta sätt är en avfalling även om han skulle utföra dessa handlingar, ty det innebär att man ser ned på det sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) förkunnade. I stället är det obligatoriskt att högakta och respektera sändebudets (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) Sunnah. Även om en person faller i vissa synder utav drift, skall han ändå respektera sändebudets (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) Sunnah och hadîther. Däremot får han inte säga:

”Detta är en bagatell.”

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin ‘Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Beviset är Hans (ta’âlâ) Ord:

”Om du frågade dem skulle de säkert svara: ”Vi bara skämtade” Säg: ”Då var era skämt alltså riktade mot Allâh, Hans budskap och Hans sändebud? Kom inte med ursäkter! Ni har hädat efter att ha trott.”” (9:65-66)

Förklaring

Denna vers uppenbarades för en grupp Muslimer som var tillsammans med sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) under striden vid Tabûk. Under en sittning sade de:

”Vi har inte sett någon vara lögnaktigare, frossigare och fegare än våra vänner.”

De menade Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) och hans följeslagare. Bland dem fanns en följeslagare som blev rasande när han hörde detta. Han begav sig då till sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) för att underrätta honom vad som hade sagts, men fann att Uppenbarelsen hade hunnit före. När dessa människor fick reda på att sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) visste vad som hade sagts under sittningen, gick de till honom och ursäktade sig. En av dem tog tag i profetens (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) kamel under tiden som han red på den och sade:

”Allâhs sändebud, vi bara skämtade för att få tiden att gå.”

Men sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) tittade inte ens på honom. I stället läste han versen:

”Om du frågade dem skulle de säkert svara: ”Vi bara skämtade.” Säg:”Då var era skämt alltså riktade mot Allâh, Hans budskap och Hans sändebud? Kom inte med ursäkter! Ni har hädat efter att ha trott.”” (9:656)

Lägg märke till:

”Ni har hädat efter att ha trott.” (9:66)

Detta bevisar att de dessförinnan var troende. När de då uttalade sig på detta vis, avföll de från Islâm. De skämtade då det inte skall skämtas om religiösa frågor. Följaktligen förklarades de vara otrogna av Allâh efter att de hade trott – vi ber Allâh om förlåtelse.

Detta bevisar att den som talar illa om Allâh, Hans sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam), Qur’ânen, något ur Qur’ânen eller något av sändebudets (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) Sunnah, är en avfälling. Detta gäller även om det skulle göras på skämt. Var är de som säger:

”Man blir endast avfälling om man avser det med hjärtat. Om man utsätter Allâh och Hans sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) för förtal, hädar han endast om anser det i hjärtat. Vi gör inte Takfîr på honom om han bara yttrar sig eller utför något hedniskt.”?

Var har de fått detta från? Var har de fått dessa villkor från? Allâh förklarar dem som avfällingar medan de sade:

”Vi bara skämtade.” (9:65)

De trodde på Allâh och Hans sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) och dyrkade enbart Allâh. Men när de uttalade sig på det omtalade sättet, sade Allâh (djalla wa ‘alâ):

”Kom inte med ursäkter! Ni har hädat efter att ha trott.” (9:66)

Däremot sade Han inte att de är otrogna endast om de ansåg det – vi ber Allâh om förlåtelse. Det är obligatoriskt att sätta saker och ting på sina platser. Vi får inte komma med egna tillägg, avdrag och villkor. Allâh frågade inte om deras troslära. Han nämnde inte vad de tror på. Han dömde dem för avfall efter att de hade trott:

”Kom inte med ursäkter! Ni har hädat efter att ha trott.” (9:66)

Denna dom har baserats på ett yttrande. Denna dom har baserats på ett skämt utan att inskränkas med inskränkningar och villkor. Om en person av egen vilja uttalar sig på ett hädiskt sätt, döms han för avfall. Skulle personen däremot vara påtvingad till det, hädar han inte.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin ‘Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Den sjunde: Magi. Till det hör den bortstötande typen såväl som den tilldragande. Den som praktiserar det eller behagas av det, är otrogen.

Beviset är Hans (ta’âlâ) Ord:

”Det var dock inte Sulaymân som hädade utan dessa djävlar, vilka undervisade människorna i trolldom och i det som hade uppenbarats för de två änglarna i Babylon, Hârût och Mârût. Men dessa två undervisade ingen utan att först säga: ”Vi är bara en prövning; häda därför inte!”” (2:102)

Förklaring

Magi är den sjunde typen av avfall. Magi är handlingen som utförs av en magiker och består av två typer; verklig magi och överklig magi.

Den första typen: Verklig magi är ett begrepp för knutar. Magikern blåser i dessa knutar och läser och mumlar i dem. Under tiden som han läser, ber han djävlar om hjälp. De gör trollformler som de hänger upp och skriver amuletter i djävlaras namn. Detta är verklig magi som kan påverka den besatte. Denna typ av magi kan antingen döda honom, göra honom sjuk eller få honom att bli galen.

Den andra typen: Överklig magi. I detta fall händer saker och ting samtidigt som åskådaren tror att de är verkliga då de egentligen inte är det. Åskådaren får för sig att han ser stenen förvandlas till ett djur. Annat exempel är att man tror att en människa dödas, återupplivas och får huvudet avhugget för att därefter återfå det. De drar bilar med sina hår och tänder. De körs över av bilar utan att skadas. De går i eld och slukar den. De hugger sig själva med järnrör, sticker sig själva i ögonen med sylvassa spikar och äter glas. Allt detta är ett exempel på överklig magi. Exempel på det är magin som utövades av Faraos magiker. Han (ta’âlâ) sade:

”Och deras trolldom gjorde sådan verkan att han tyckte sig att deras rep och stavar verkligen rörde sig.” (20:66)

”Och när de kastade förvände de synen på människorna och satte skräck i dem och gav prov på stor trolldomskonst.” (7:116)

Detta är överklig magi. Detta är vad de kallar för ”månsken”. Magikern utövar detta mitt framför människorna. När månskenet är borta, återvänder saker och ting till sina ursprungliga tillstånd. Magi är otro baserat på Hans (ta’âlâ) Ord:

”Det var dock inte Sulaymân som hädade utan dessa djävlar, vilka undervisade människorna i trolldom...” (2:102)

Det är hädelse att studera och undervisa magi och det hör till en av avfallsfaktorerna. En magiker är en avfälling. Om den troende praktiserar magi, utesluts han ur Islâm. Vissa lärda anser att han avrättas direkt utan att krävas på ånger. De bygger denna åsikt på att en magiker som ångrar sig ytligt bedrar folk samtidigt som kunskapen om magin inte upphör existera i hans hjärta även om han skulle ångra sig.

Beviset är Hans (ta'âlâ) Ord – Allâh (djall wa 'alâ) sände ned två änglar från himlen för att lära ut magi för att testa och pröva människorna. När någon kom till dem för att lära sig magi, rådde de dem och sade:

”Vi är bara en prövning; häda därför inte!” (2:102)

Det vill säga:

”Lär er inte magi!”

Detta bevisar att det är hädelse att studera magi.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin ‘Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Den åttonde: Att hjälpa och stöda avgudadyrkarna mot Muslimerna.

Beviset är Hans (ta’âlâ) Ord:

”Och den av er som väljer dem till sina bundsförvanter blir en av dem.
Allâh vägleder inte de orättfärdiga.” (5:51)

Förklaring

Den åttonde avfallsfaktorn är att hjälpa avgudadyrkarna och de otrogna att bekämpa och skada Muslimerna.

Likaså är det otro att älska de otrogna. Detta är vad som anses som förbund:

”Och den av er som väljer dem till sina bundsförvanter blir en av dem.” (5:51)

Detta förbund kan antingen vara via hjälp och stöd eller via kärlek till dem. Detta är otro. I och med att han älskar otron och de otrogna, blir han själv otrogen. Om han älskar dem fördömer han inte otron och den som inte fördömer otron är själv otrogen.

”Och den av er som väljer dem... – Denna vers inleds på följande sätt:

”Troende, välj inte judar och kristna till era bundsförvanter – de är varandras bundsförvanter – och den av er som väljer dem till sina bundsförvanter blir en av dem.” (5:51)

Det vill säga att man inte skall ta dem till sina bundsförvanter genom att hjälpa dem, älska dem och stödja dem.

”Och den av er som väljer dem till sina bundsförvanter...”

Det villsäga bland er Muslimer.

”... blir en av dem.”

Det vill säga blir en av judarna och de kristna. Detta bevisar hans avfall. Därefter sade Han:

”Allâh vägleder inte de orättfärdiga.” (5:51)

Härmed gav Han dem namnet ”de orättfärdiga”.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin ‘Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Den nionde: Den som anser det vara tillåtet att lämna Muhammads (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) föreskrift såsom al-Khidhr lämnade Mûsâs (‘alayhis-salâm) föreskrift, är otrogen.

Förklaring

Allâh sände Muhammad (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) till samtliga människor och ålagde samtliga skapelser att lyda honom:

”Vi har sänt dig enbart av nåd till alla skapelser.” (21:107)

”Vi har sänt dig till hela skapelsen, som förkunnar av ett glatt budskap om hopp och som varnare, men de flesta människorna är medvetna.” (34:28)

”Säg: ”Människor! Jag är Allâhs sändebud, till er alla.”” (7:158)

Den som inte besvarar och följer detta sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam), är otrogen, vare sig han är jude, kristen, elddyrkare eller en annan religionsanhängare. När han sändes, ålade Allâh att han lyds och följs. Judendomen och kristendomen avskaffades med profetens (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) Budskap. Således är det inte tillåtet för någon att låta bli att följa honom.

Vad berör al-Khidhr som inte lydde Mûsâ, skall man veta att Mûsâ inte sändes till al-Khidhr. Mûsâ sändes särskilt till israeliterna:

”Och Mûsâ, som talade till sitt folk och sade: ”Varför orsakar ni mig sorg och bekymmer, fastän ni vet att jag är sänd till er av Allâh?”” (61:5)

Mûsâ (‘alayhis-salâm) sändes alltså till israeliterna och inte heller till alla människor. Vad gäller al-Khidhr, anses han vara en av Allâhs tjänare. De lärda är oense om al-Khidhr var en profet eller en rättfärdig man. Det förekommer två åsikter:

Den första: Han var en profet eftersom han utförde mirakel. Exempel på dem är att han gjorde hål i båten, dödade den unge mannen och byggde upp muren som hotade att störta samman. Detta är mirakel, ty de är baserade på dolda frågor. Mirakel händer endast en profet. Grunden i historien som utspelade sig mellan

Mûsâ och al-Khidhr, var att Mûsâ (´alayhis-salâm) predikade för israeliterna. De sade:

”Finns det någon som är kunnigare än honom?”

Han sade:

”Nej.”

Då uppenbarade Allâh att det visst finns en tjänare på jorden som heter så och så och han har kunskap om saker och ting som inte Mûsâ har. Mûsâ (´alayhis-salâtu wassalâm) bestämde sig då för att bege sig till denna man för att söka kunskap hos honom. Han (ta´âlâ) sade:

”Oh minns hur Mûsâ sade till sin tjänare: ”Jag skall inte ge mig någon ro förrän jag når den plats där de två haven möts, hur länge jag än måste söka!” Men när de nådde platsen där de två haven möts, glömde de sin fisk och tog vägen till havs genom att gräva sig fram. Och sedan de hade gått ännu ett stycke sade han till sin tjänare: ”Sätt nu fram vårt middagsmål; det har varit en ansträngande färd!” Han sade: ”Så besynnerligt! När vi begav oss till klippan glömde jag bort fisken. Det kan bara ha varit Djävulen som fick mig att glömma den! Och den tog sig fram till havet; det är sannerligen märkligt!” Han sade: ”Detta är just den plats vi söker!” Och så vände de tillbaka samma väg som de kom och fann en av Våra tjänare som Vi hade visat Vår nåd och låtit få del av något av Vår egen kunskap. Mûsâ sade till honom: ”Får jag följa dig så att du kan lära mig något av allt det som du har fått veta om rätt och orätt?”” (18:60-66)

al-Khidhr hörde alltså inte till Mûsâs samfund och inte heller sändes Mûsâ till samtligamänniskor. Därför var det tillåtet för honom att inte följa honom. Å andra sidan sändes Muhammad (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) till samtliga människor och sålunda är det inte tillåtet för någon att inte följa honom.

Detta är en avvisning av Sûfiyyah som hävdar att de når en sådan grad, att de inte är i behov av att följa sändebuden. De säger att de tar emot vägledning direkt från Allâh. De hävdar att de inte tar något från sändebuden och att sändebuden är till för allmänheten. Men vad gäller den särskilda eliten, är de inte i behov av sändebuden. De vet ju vem Allâh är, de ber till Honom och de tar emot vägledning direkt från Honom. Detta är de extrema Sûfiyyahs tillstånd. De uppnår det de vill. De är inte i behov av sändebudet (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) och följaktligen lämnar de hans (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) föreskrift. Därför förrättar de varken bönen, fastar, vallfärdar eller någonting annat som sändebudet (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) kom med. De anser sig själva utgöra en särskild elit och säger:

”Vi behöver inte sändebudet (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam). Vi har redan nått Allâh.”

Vi ber Allâh om förlåtelse. Detta är vad Shaykhen menade med denna faktor. Detta är alltså en avvisning av Sûfiyyah som hävdar att det är tillåtet för dem att lämna Muhammads (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) föreskrift, ty de behöver inte den.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin 'Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Den tionde: Att vända Allâhs (ta'âlâ) religion ryggen och sålunda varken studera den eller handla utmed den.

Förklaring

Den tionde och sista faktorn är att vända Allâhs religion ryggen. Detta sker när man varken bryr sig om den eller studerar den. Och om man skulle studera den, handlar man inte utmed den. Först vänder han kunskapen ryggen och sedan handlingarna– vi ber Allâh om förlåtelse. Om en människa handlar utan kunskap, anses hennes handling vara ren villfarelse. Därför är det obligatoriskt att först studera för att därefter handla. Den som har kunskap utan att handla, hör till de fördömda medan den som handlar utan kunskap, hör till de vilseledda. Detta är vad vi ber om skydd från i varje bön:

”Led oss på den raka vägen – den väg de vandrat som Du har välsignat med Dina gåvor; inte de som drabbats av vrede och inte de som har gått vilse.” (1:67)

Den som vänder Allâhs religion ryggen på så sätt att han varken lär sig den eller handlar utmed den, utesluts ur Islâm. Allâh (djall wa 'alâ) sade:

”De som bekänner ”Allâh är vår Herre” och så håller fast [vid detta] skall inte känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem.” (46:13)

”Och vem är mer orättfärdig än den som, när han blir påmind om sin Herres budskap, vänder dem ryggen? Syndare skall Vi sannerligen låta känna på Vårt straff!” (32:22)

Det vill säga vända dem ryggen efter att blivit påminda.

Däremot finns det människor som inte studerar utav lathet. En sådan människa hädar inte, även om hon klandras för sin lathet. Men att inte söka kunskap för att man inte vill ha kunskap, hör till att vända religionen ryggen – och skydd sökes hos Allâh. Liknande person hädar. Men om en person vill ha kunskap och älskar kunskap men söker inte den utav lathet, klandras han för sin lathet. Han hädar dock inte. Detta eftersom personen kan tycka att det är svårt att söka kunskap på grund av all tålmod, uthållighet och koncentration som krävs.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin ‘Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Beviset är Hans (ta‘âlâ) Ord:

”Och vem är mer orättfärdig än den som, när han blir påmind om sin Herres budskap, vänder dem ryggen? Syndare skall Vi sannerligen låta känna på Vårt straff!” (32:22)

Förklaring

Det är otro att vända religionen ryggen om det baseras på att inte vilja ha kunskap eller förakta kunskap – och skydd sökes hos Allâh.

Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin ‘Abdil-Wahhâb (rahimahullâh) sade:

Det finns ingen skillnad mellan dessa faktorer om de utförs utav skämt, allvar eller rädsla. Det enda undantaget är tvång...

De är alla oerhört allvarliga på samma sätt som de alla sker oerhört ofta. En Muslim måste akta sig för dem och vara rädd för att falla i dem. Vi söker skydd hos Allâh från det som väcker Hans vrede och Hans smärtsamma straff.

Och må Allâhs välsignelse och frid vara med Hans främsta skapelse Muhammad, hans familj och hans följeslagare.

Förklaring

Det finns ingen skillnad mellan dessa tio faktorer om de utförs utav skämt, allvar eller rädsla.

Den allvarlige är den som avser det han säger och gör.

Den skämtsamme är den som inte avser det, utan gör det utav skämt och skoj.

Här avvisas Murdji’ah som säger att man inte hädar så länge man inte avser det med hjärtat.

Det finns ingen skillnad mellan den allvarige, skämtsamme och rädde i dessa frågor om de gör dem för att bli av med det de är rädda för. I detta fall åläggs den rädde att härda och ha tålamod.

Det enda undantaget är tvång – Om en person tvingas till att yttra ett ord som består av otro samtidigt som det är det enda sättet han kan bli kvitt det han har utsatts för, har Allâh tillåtit för honom att yttra det:

**”Den som hädar efter att ha antagit tron – utom den som är utsatt för tvång, fastän hans hjärta förblir tryggt i sin övertygelse.”
(16:106)**

Detta är alltså villkoret. Hans enda avsikt skall vara att bli kvitt det han har utsatts för. Hans hjärta måste förbli tryggt i sin övertygelse och det får inte tro på det han yttrar. Detta är vad som hände ‘Ammâr bin Yâsir (radhiya Allâhu ‘anh). Han är personen som denna vers uppenbarades på grund av. De otrogna hade fångat honom och börjat tortera honom om han inte talade illa om Muhammad (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam). Till sist gav han med sig och talade illa om sändebudet

(sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam). Därefter begav han sig ångerfullt till sändebudet (sallâ Allâh ‘alayhi wa sallam). Han var rädd för det han hade råkat ut för. Profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) sade till honom:

”Hur finner du ditt hjärta?”

Han sade:

”Tryggt i sin övertygelse.”

Då sade han:

”Gör då samma sak om de skulle göra samma sak.”⁵

Därmed uppenbarade Allâh (ta‘âlâ):

”Den som hädar efter att ha antagit tron – utom den som är utsatt för tvång, fastän hans hjärta förblir tryggt i sin övertygelse.” (16:106)

”De troende skall inte ta de otrogna snarare än sina trosbröder till bundsförvanter – den som gör så skär av banden till Allâh – såvida ni inte fruktar något från deras sida som är att frukta.” (3:28)

Vi söker skydd hos Allâh från det som väcker Hans vrede och Hans smärtsamma straff– Âmîn.

⁵ ‘Abdur-Razzâq i ”al-Musannaf” (1/360), Ibn Sa‘d (3/249), at-Tabarî i sin Tafsîr (14/374), al-Hâkim (2/357), al-Bayhaqî i ”Dalâ’il-un-Nubuwwah” (8/208), Ibn ‘Asâkir i ”Târikh Dimashq” (43/373) och as-Suyûtî i ”ad-Durr al-Manthûr” (4/132).